

PRÆDIKEN til 18 sø e trin
Søndag den 15. okt. 2017

1. Evangelielæsning (Mt 22,34-46)

2. Prædiken

Resten er stilhed.

Sådan slutter Shakespeares skuespil om Hamlet.

Resten er stilhed.

Hvad ligger ikke i disse ord; der kunne være tale om den engel, der går gennem stuen, når noget der er blevet sagt, hænger i rummet: vi ved ikke helt hvad det er. Men efter dét er der ikke rigtig flere ord.

Der må være tavshed.

Til vi bryder dén -

Hos Shakespeare er det jo en dramatisk historie der ligger bag. Den kan måske forklare den tavshed, der nu må følge.

En tavshed der lægger op til eftertanke.

Der er ganske enkelt RUM til eftertanken.

Eftertanke om rænkespil, kærlighed og svigt i det konkrete eksempel med Shakespeares Hamlet.

Eftertanke i dag i det rum, som skabes i dagens evangelielæsning.

Eller, jeg vil hellere sige: alle de rum.

For der åbnes dør på dør ind til så mange fortællinger, der hver især lægger op til eftertanke.

Vi hører for det første om,

at Jesus har lukket munden på saddukæerne, og nu dukker så farisæerne op, næsten hoverende: nå hvad så Jesus!

For det andet vil de så sætte ham på prøve.

Hvad er det største bud i loven?

og nu vil de så have ham til at vælge mellem de fire bud, der angår forholdet Gud-menneske – eller de sidste seks, der snarere handler om det rette forhold mellem mennesker, der lever sammen i et samfund.

Uanset hvad han svarer, vil de kunne påpege, at et andet bud var mere ret.

Men han kender deres tanker; det hører vi så ofte.

Og han vender det hele om.

Som han jo sådan set gør hele tiden

Han vender det om og nævner

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte – hele din sjæl og hele dit sind.
Der er kort sagt ikke en tøddel af dit liv, der kan unddrage sig kærligheden til Gud.

Det hele menneske er med.

- Ganske ligesom når vi i dåben korstegnes for både pande, forstand og fornuft; og bryst: hjerte og sind.

Ganske ligesom i de to skabelsesberetninger, der handler om os: Vi er skabte i Guds eget billede, tilmed som mand og kvinde; og vi er taget af jorden, forgængelige som blomsten og græsset; og vi er givet Guds ånde.

Krop og ånd.

Alt er med i Guds ligning.

Det tredje vi hører, er hvordan Jesus beder dem fortælle, hvad de tænker om Kristus (Mt 22,41) altså Messias som "Guds salvede" hedder på hebraisk. Kristus er det græske ord, "Kristós"

Hvis søn er han – egentlig....

Matthæus begyndte som god jøde sit evangelium ved at nedskrive hele Jesu stamtavle, og han opsummerer i kapitel 1's afslutning:

*"**v17** I alt er der altså
fra Abraham indtil David fjorten slægtled,
fra David indtil bortførelsen til Babylon fjorten slægtled,
fra bortførelsen til Babylon og indtil Kristus fjorten slægtled."*

Så ja, han er Davids søn – i 2 gange 14. led.

De profetier vi i adventstiden skal høre om Messias' komme til frelse, er jo netop skrevet i den tid, hvor en stor del af folket var bortført til Babylon. Exiltiden, hvor alle de bortførte sad ved Babylons floder og drømte om den frelser, der skulle komme.

De kom hjem igen.

Messiastanken består.

Så hvem er da Messias – Guds salvede, altså Kristus – hvis søn er han.

Iflg. traditionen og slægtstavlerne altså Davids søn.

Og Jesus fører dem vild med ord, tænker jeg altid.

Jamen hvordan kan David så sige...

Jeg farer altid selv vild i denne ord- og slægtslabyrinth; jeg mister overblik og min menneskelige fatteevne slår ikke til.

Troen ved.

Troen ved, at Jesus er Kristus, at han er frelseren, at han er Guds salvede, ja tilmed Guds søn.

Det er, hvad vi tror og ved i dag. Som kristne.

Farisæerne ville fange ham på ord.
Men han fangede dem.

Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag – står der- tør ingen hellere spørge ham om noget.

Resten var tavshed. Stilhed.

Og dér kan troen tale.

Der kan eftertanken komme.

Der kan der blive plads til at lytte til, hvad vi længes efter.

"... At du må bo ved troen i vore hjerter" beder vi om før vi går til alters.
For selvom vi ikke skal koble forstand og fornuft fra som troende mennesker, så blokerer disse så nemt for at troen kan komme til; at vi kan lytte; derfor er det i hjertet troen bor.

+++

"Med hvem vil I sammenligne Gud?"

... Gudebilleder støbes af håndværkeren; gudebilleder gør vi os selv.
Men har I da ikke hørt?!, har I da ikke indset, at det er Ham, Gud selv der troner?! ...

Menneskers magt gør han til intet. "

Med hvem vil I sammenligne mig, så vi skulle være lige?" spørger den hellige hos Esajas.

"så vi skulle være lige" er konjunktiv; tænkeform.

For vi er ikke lige!

Der er ikke bare væsensforskel. Det er vist lidt som at sammenligne et tordenskrald og Rundetårn.

Dog går Jesus videre med Faderens retorik: Hvad mener I om Kristus...

Spørgsmål, hvor vi aldrig vil få ret i svaret.

Husk bare på Peter der i et øjeblik guddommelig indsigt kan bekende, at "du er Kristus, den levende Guds søn" for bagefter at nægte Jesus den vej, han af nødvendighed må gå til Golgatha til lidelse og død.

Forstanden kan ikke få fat.

Vi kan aldrig få ret.

Overfor Gud har vi altid uret.

Dette er opbyggeligt; det er os til trøst.

For tænk om "Guds styrelse ikke var visdom, men dine planer; at Guds tanker ikke var retfærdighed, men dine idrætter, at Guds hjerte ikke var kærlighed, men dine følelser"¹. En skræmmende tanke.

Mod Gud har vi altid uret; det er Ham, der ved; Ham der er visdom; Hans tanker der er retfærdigheden, og Hans kærlighed der regerer verden. Ikke vor begrænsede viden og forstand; ikke vores selvretfærdighed og ikke vor betingede kærlighed som er Hans gave til os.

Det opbyggelige i at mod Gud har vi altid uret.

Og han har retten.

Vi fatter næppe en bønne af hele skabelsens herlighed; af dens gru og destruktion, af livets sammensathed.

For hvad skal jeg sige...

Farisæerne må tie.

Tænk på de mennesker vi har hørt om i disse trinitatissøndage der mødte Guds visdom, kærlighed og retfærdighed i hans søn.

Og modstanderne måtte tie. De havde uret.

Vi må tie. Vi har uret.

Mod Gud har vi altid uret.

Hvor skønt at vi ikke kan bygge Gud i vort billede.

Men altså, når vi kommer til kort, da må vi tie.

For vi kan ikke andet.

Og når vi tier, kan vi høre, meget bedre høre.

Høre den andens ord rigtigt, fordi vi ikke mere trænger os på med vor uforbederlige mening;

når vi ikke bare vil have ret og ret og ret –

I opdragelse, kærlighed, arbejdsliv, - i alle vore bebrejdelser.

Vi må tie og lade Gud tale i os.

Vi må tie og lytte.

I kirken er der så højt til loftet, at der bliver mere rum til det lille tikkende hjerte; til vore øren og øjne, til vores trangbrystede tvivl, sorg og fortvivlelse.

For nok er vi alle lige for Gud. Men herinde i kirken er det ligesom lettere at se det. Vi sidder der, med ansigtet mod det samme alter.

Troen er ikke et krav for at gå ind her.

Men troen får rum – får stemme – får plads her.

¹ SKS, EE II, Sks bd. 3, s. 329

Og åbner vi vore hjerter. Og tier! – så kan den tale, troen. Så kan Gud
sprænge portene op og lempe sig ind.
Hvis vi vil tie. Hvis vi vil.
For overfor Gud har vi altid uret. Som farisæerne, og som alle dem der gjorde
sig gudebilleder med guld og sølv og ædelt træ.
Vi må tie. Og tage imod.
og lade troen tage bolig i vore hjerter.

Resten er stilhed.
Og dér er Guds tale, hans tiltale til os at høre –

Amen..